LENKA ČEŠKOVÁ

LORAN

DĚDIČKA DVOU KORUN

DVA SVĚTY. JEDNA KREV.
KDO ZÍSKÁ KORUNY, PODMANÍ SI OSUD.

LORAN:
DĚDIČKA DVOU KORUN

Lenka Češková

Anotace:

Rowan je blízko naplnění svého životního poslání – zabít velitele nebezpečných povstalců a tím je zbavit veškeré jejich nadpřirozené moci. Když se mu však na prahu objeví dívka, s níž mu kdysi bylo předpovězeno strávit dlouhý a šťastný život, věci se zkomplikují. Je dcerou nepřátelského velitele a právě ona teď může převzít velení nad povstalci. Probudí se v ní záhadné síly, jimiž vládnou povstalci a s jejichž pomocí by dokázala vypálit celé království do základů? Nebo se dohodnou na smíru a společně ukončí krutou válku, která už sto let pustoší jejich království? Je tu však ještě její bratr, který o smíru nechce ani slyšet. A pak je tu ten nezanedbatelný fakt, že ona nechce slyšet o ničem z toho – nejvíc totiž touží vrátit se domů.

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektrickou publikaci, 161. e-knihu v edici Solis
1.elektroničké vydání.
Autor © Lenka Češková
Redakce, korektura a sazba: Tomáš Rejc, Kristýna Tichá
Autor © JPolc design
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN 978-80-88568-02-5 epub
ISBN 978-80-88568-03-2 PDF
Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

1. Jedy

Naydial, tyrhenský palác

Rowan Flavius, první triva královské Komise pro likvidaci ardenů, správce tyrhenské čtvrti Elbow a syn senátora a senátorky Flaviových, se právě pozvracel. Jako malé dítě se schoulil nad odtokovým žlabem a dostal ze sebe všechna ta kuřátka s vypečenou kůrčičkou, brambory maštěné husím sádlem i slaďoučkou whisky, které si dopřál k večeři.

Když vstal, v hlavě mu hučelo a kolena se mu třásla. Byl by rád, kdyby mohl říct, že je ten břichabol způsobený jen přemírou alkoholu. Ne. On byl prokletý – a tím si byl v tomhle choulostivém okamžiku jistý stejně tak, jako si byl jistý tím, že nic jako prokletí neexistuje.

Nebo by alespoň existovat *nemělo*.

Rowan měl rád rozumná vysvětlení. Ani jako malý kluk se nespokojil s argumenty, které umlčely jiné děti. Když se mu chůva snažila namluvit, že po setmění venku obchází strašidelní asbaalové, aby svého malého pána odradila od nočních výletů, trval na tom, že toho asbaala – ať už to bylo cokoli – chce vidět a položit mu pár otázek. Asbaala mu nikdo nepředstavil, dostalo se mu ale jistého zadostiučinění v podobě nové chůvy. Po té původní se slehla zem. Poslední, kdo ji toho dne ještě viděl, byl jeden ze strážných Rowanova otce, jehož úkolem bylo zbavovat monstrózní rezidenci Flaviů všech mrtvých těl, která se tam čas od času objevovala.

Teď už byl Rowan velký. Do třicítky mu zbývalo ještě pár let, na obličeji měl první vrásky a ve vlasech první šediny. Starost už mu nedělali bájní tvorové, ale ti reální, byť neméně strašliví – ardenové. Zločinci, kteří se snažili rozvrátit naydialské království. Zrůdy, kterým ještě zbývaly poslední cáry jejich nadpřirozených darů.

Ardenové tomuto království kdysi vládli a měli neuvěřitelné schopnosti, to však už naštěstí bylo dávnou minulostí. Rowanovi předkové stáli před sto lety v první linii těch, kdo se zasloužili o pád ardenské královské rodiny, a Rowan úspěšně pokračoval v rodinném podniku. Teď byl blízko tomu, aby byli ardenové konečně do posledního vyvražděni a jejich dary byly jednou provždy zničeny.

„Je to připravené, pane."

Slova mladého učně Rowana vzpružila. Učeň stál opodál u svých baněk a kádinek, ve flekatém ochranném plášti, a v ruce držel plato se vzorky nového jedu.

„Ale můžeme to nechat na jindy," poznamenal učeň obezřetně, když viděl, v jakém stavu se jeho pán nachází.

„Ne, jdeme. Chci to vyzkoušet." Rowan vstal ze země a opřel se o stůl. Břicho ho bolelo a v ústech měl nevábnou pachuť, ale hlava mu začínala pracovat. Třeba za to opravdu mohl jen alkohol. Nebo toho snědl až moc. Nebo to bylo nervozitou? Možná si měl dnešek nechat volný jen k přemýšlení, taktizování, dolaďování strategie. Už pár dní se jeho myšlenky stáčely k tomu jedinému – za pár dní ho bude mít. Za pár dní bude na vrcholu své kariéry a u jeho kolenou se nebudou krčit nějací obyčejní ardenové, ale sám jejich velitel, Dustin Elnnest. Teď to konečně vyjde.

Možná byl *tohle* důvod jeho dnešních obtíží, protože někde za tou jistotou se skrývaly pochybnosti, které ho jemně, ale vytrvale svíraly jako kožené kalhoty v parném dni. A co když ne? Co když to zase nevyjde? Co když Dustin Elnnest zase unikne?

Takže nervozita? To by bylo logické vysvětlení. Žádné prokletí.

To ho uklidnilo.

Vkročil do místnosti ponořené do přítmí, nasáklé kyselým pachem. Ardenští manželé stále seděli připoutaní k těžkým kovovým křeslům a jejich dvanáctiletý syn o pár kroků dál krvácel z rozdrásaných předloktí a ovázaného pahýlu levé ruky. Tiše brečel a prosebně vzhlížel ne k vojákům stojícím okolo, ale ke svým rodičům. To kvůli nim byl tady a kvůli jejich zatvrzelosti nejspíš přijde o život.

Andrew Neomlenth nad nimi zaujímal výhrůžnou pozici. Z ruky do ruky si přehazoval těžké kladivo se zdobenou rukojetí zakončenou

medvědí hlavou a odhalené svaly na pažích se mu při tom spokojeně vlnily.

„Jsem první triva Rowan Flavius," představil se Rowan ardenské rodině. Musel při tom sesbírat veškeré své odhodlání, protože někde v něm pořád hlodala obava – co když se na něj ta žena podívá a způsobí mu něco víc než nevolnost? Běžně všem zatčeným ardenům podávali látky blokující jejich schopnosti, ale dnes chtěl Rowan vyzkoušet účinky nového jedu a potřeboval, aby byli při síle. Někde v hloubi duše si musel přiznat, že i po té spoustě let, které strávil zatýkáním, mučením a vražděním ardenů, mu dovedli nahnat hrůzu.

No tak, vzchop se.

„Přednesl vám Andrew mou nabídku?" pokračoval k ardenům. „Slibuji, že vás nechám odejít. Stačí, abyste mi řekli váš příběh. Proč jste se přidali k ardenům?"

Kromě toho, že se Rowan snažil ardenskou magii z Naydialu vytrhat i s kořeny, ji taky studoval. Jenže jak studovat něco, co se tak vzpírá pozorování? Ardenové měli zapovězeno mluvit s ne-ardeny o čemkoli, co se týkalo jejich způsobu života, a oni své příkazy nikdy neporušovali. Rowan měl tudíž jen pár vodítek. Věřil, že se všechny ty nadpřirozené schopnosti dají nějak racionálně vysvětlit a také že se dají porazit. Jeho tým výzkumníků přišel na to, že jed ze semeníků pralesních orchidejí dokáže ve vhodné koncentraci ardenský dar zesilovat i zeslabovat. Vyrobili tinkturu, která po vpichu do žíly zbavila ardeny veškerých jejich schopností, i jed, který byl schopný uspat jen ardeny a ne-ardeny nechat vzhůru. Všechny účinky však vydržely pouhých pár minut – ardenský dar působil rychle a své majitele chránil před jakoukoli újmou.

Ale teď měli nový vynález. Výtažek z listů rostliny *yago*. Rowan zjistil, že kdysi v Naydialu této rostliny rostlo požehnaně, ale z nějakého důvodu se začala vytrácet, až se stala velice vzácnou. Jeho podezření nabralo správný směr a podle prvních orientačních zkoušek šlo o silné sedativum. Při vdechnutí působilo přímo v mozku, ardenský dar by tak měl mít ztížené podmínky pro to, aby své svěřence ochránil.

Mladý učeň teď držel plato lahviček s plynným sedativem jako svátost. V očích mu plál žár, který byl Rowanovi sympatický – touha vědce vyzkoušet svou novou hračku.

„Jen to chci pochopit, nic víc. Tak proč?“ zopakoval svou otázku.

Žádná odpověď.

Ticho přerušil šílený vřískot chlapce. Matka sebou trhla, ale dál hleděla do země. Rowan se neohlédl, aby se podíval, co Andrew chlapci provedl, protože měl oči jen pro tu ardenskou matku. Zajímalo ho, jestli vůbec existuje něco, co ardeny přiměje spolupracovat. Mučení nepřinášelo žádné výsledky. I tihle dva raději nechali trpět vlastní dítě, než by zradili ardeny. Zatvrzelí, tvrdohlaví, odhodlaní.

Nenáviděl je, ale občas – když měl náladu a bezpečný prostor si to přiznat – cítil jistou pokoru a obdiv. Možná že život přece jen není všechno. Možná tu jsou nějaké vyšší cíle, za které stojí za to trpět a nechat trpět své blízké, dokonce i své děti.

Rowan se otočil na chlapce a spatřil, do čeho se Andrew pustil. Kladivo s jeho rodinným znakem medvěda leželo na zemi a on teď v ruce třímal kleště. Chlapci se z úst řinula krev a na bradě se mísila se slinami a slzami. V Rowanovi se *něco* zachvělo a opět se ozval jeho podrážděný žaludek.

„Věděl jsi vůbec, kdo jsou tví rodiče?“ oslovil Rowan chlapce a soustředil se na jeho uslzené oči, zbytek jeho zuboženého těla se snažil ignorovat.

Chlapec trhaně zakroutil hlavou.

„Věděl jsi, že slouží Dustinu Elnnestovi, čímž se dopouštějí hrdelního zločinu?“ ptal se dál a otočil se zpátky na matku. Přes všechno své ocelové odhodlání sevřela ruce v pěst. Že by vina? Musí přece cítit vinu. Spolčili se s nelegálním a pronásledovaným spolkem a svému synovi neřekli nic o nebezpečí, které mu hrozí.

„Tak proč?“ dal matce poslední šanci. „Proč Dustin Elnnest?“

Matka konečně zvedla hlavu. Malé, černé oči zabodla přímo do Rowanových a on měl co dělat, aby před tím přímým pohledem neuhnul. Překvapilo ho, že v něm nenašel ani stopu po nenávisti nebo strachu. Místo toho v nich bylo smíření. Odhodlání. Hrdost. Ta nervy drásající, bezostyšná hrdost.

„Protože tahle země patří ardenům a Svaté trojici. S bohy se nemůžeš rovnat ani ty," řekla ardenka klidně.

„Vyznáváš Svatou trojici?" chytil se Rowan tématu, o němž žena zjevně byla ochotná mluvit. „I to je v Naydialu zakázané," podotkl.

„Víru nemůžeš zakázat, stejně jako nemůžeš zakázat lásku," odpověděla mu žena. „Trpíme a umíráme s láskou. Na tom jediném záleží."

Takže šlo o náboženství. To bral Rowan v potaz zatím jen okrajově. Věřících bylo na ostrově málo, a to i mezi ardeny. Ani Dustin se neprezentoval jako vyznavač Svaté trojice, proto Rowana nenapadlo, že *tohle* by mohl být důvod, proč se přidat k ardenům.

Ardenem se nikdo nerodil. Nebyl to národ, i když se tak rádi prezentovali. Ve skutečnosti to byla jen skupina fanatiků shromážděných kolem svého zbožňovaného velitele, dědice magických schopností z rodu Bennettových. Současný velitel Dustin Elnnest naštěstí patřil k těm slabším. A neměl žádné děti, žádné další příbuzné. Zdálo se to jako dokonalá příležitost vyhladit rod Bennettů – a s nimi i ardeny a jejich nadpřirozené schopnosti – nadobro.

Vypadá to až moc *dokonale*, napadlo Rowana, ale tu nepohodlnou myšlenku hned potlačil.

„Dustin Elnnest není věřící," poznamenal nahlas.

Žena se usmála, i když to teď v její neblahé situaci vypadalo spíš jako bolestný úšklebek. „Svět se nedá dělit na věřící a nevěřící. Víra je jako závan větru. Někdy ho cítíš více, někdy méně." Chvíli na něm visela pohledem a pak dodala: „Tak do toho. Nech nás odejít z tohoto světa. Určitě máš lepší věci na práci než diskutovat s ardeny o víře."

Rowan proti své vůli překvapeně zamrkal. Ať dělal, co dělal, ardenové ho vždycky nakonec dokázali vyvést z míry.

„Můžeš si na svou tabuli úspěchů hrdě připsat další čtyři oběti," stáhla žena své rozechvělé ruce do klína a pohladila se po břichu. „Měla se jmenovat Joyce. Přimluvím se za tebe na věčnosti, když tam bude stát i její jméno."

Rowan sjel pohledem k jejímu lůnu. Těhotnou ardenku tu ještě neměl, nebo o tom alespoň nevěděl.

Přesto se musel držet svého plánu. Pokynul učni a ten všem jeho mužům rozdal dýchací masky. Pak učeň odzátkoval lahvičky a ven

se okamžitě vyvalil hustý mrak. Napočítal pět vteřin, než oběma ardenům i jejich synovi klesla hlava na ramena. Všem třem současně. Pak učeň zkontroloval pulz a zornice a přikývl. Žili, jen upadli do kómatu.

Rowan vzal dýku a každého vězně řízl na paži. Ardenským manželům se rána pomalu začala zacelovat – pomaleji než obvykle, což znamenalo, že dar byl zaměstnán bojem proti sedativu a zbývalo mu méně sil k léčbě zranění. Chlapci zůstala rána otevřená – důkaz, že to nebyl arden.

„Počkej, až se vzbudí, a zapiš, kdy to přestalo účinkovat," instruoval učně.

„Poté obvyklý postup?" zeptal se Andrew a kývl hlavou k těhotné ženě.

„Ano, obvyklý postup," potvrdil Rowan.

Andrew přikývl. Byl voják tělem i duší a tím byl pro Rowana velice užitečný. Nikdy se na nic neptal, nikdy nic nenamítal. Andrew konal, Rowan platil a to oběma vyhovovalo.

„Gratuluji," potřásl Rowan rukou nadanému vědci, kterému teď oči ve světle pochodní zářily hrdostí. Byl to úspěch. Nejenže měli další zbraň proti ardenům, ale také měli další důkaz, že ten jejich božský dar lze porazit.

Pak rychle vyrazil pryč. Potřeboval se nadýchat čerstvého vzduchu. Dýchání přes masku jeho podrážděnému žaludku neudělalo nejlepší službu. Potmě prošel několika chodbami. Skoro běžel, ale tuhle část paláce znal zpaměti, jeho tělo přesně vědělo, kolik má udělat kroků, než zahne doprava a pak zase doleva, kolik schodů musí vystoupat, než se ocitne v severním křídle tyrhenského paláce, kde měl své pokoje a kde už hořely pochodně a strážní mu otvírali jedny dveře za druhými. Potřeboval koupel, a jak na to pomyslel, nemohl už myslet na nic jiného. Ano, ponoří se do teplé vody, smyje ze sebe poslední zbytky stresu, cizí krve a vlastních zvratků, sepíše si všechna zjištění z dnešního dne a začne myslet na to, co ho čeká. Dopadení Dustina Elnnesta se musí domyslet, pečlivě naplánovat, nic se nesmí nechat náhodě.

Do koupelny ale nedošel.

Královna Amelia Krein stála v *jeho* pokoji před *jeho* královstvím lahví, v ruce držela sklenici s *jeho* whisky a zřejmě na něho čekala. Na sobě měla jen lehkou večerní róbu, kaštanové vlasy rozpuštěné na ramenou. Stála bosa a ležérně se opírala o zeď. Vypadala jako bodrá majitelka nějakého nevěstince.

„Jak jsi dopadl s tou ardenskou rodinou?“ zeptala se lehkým konverzačním tónem, zatímco se Rowan v duchu loučil s koupelí.

„Sedativum funguje přesně tak, jak jsme předvídali. Uspalo je, ale nezabilo. Všechny tři uspalo současně, což znamená, že nějak překonalo ardenský dar.“

„Dobře,“ přikývla. „Zjistil jsi od nich něco?“

„Ne.“

Očima prošel své lahve. Tmavě hnědé jako med, světlejší jako pryskyřice, do růžova jako západ slunce i zcela průsvitné, které teď v tančících stínech hořících svícnů házely barvami na všechny strany. Některé byly staré desítky let, voněly po dubových sudech a hlíně, jiné byly nové a voněly po ovoci a rtech těch nejkrásnějších dívek.

„Možná by ses, místo hraní si s kádinkami, mohl zaměřit na své výslechové metody. Zdá se, že to není tvoje nejsilnější stránka.“

Nereagoval.

Když si konečně vybral tu správnou lahev pro dnešní večer, naplnil si skleničku. Ani si s královnou nepřipil a šel postavit svou tekutou dávku zdravého rozumu na stolek. Pak ze sebe jedním pohybem svlékl špinavou uniformu, stáhl ze sebe boty a sedl si na pohovku jen v pomačkané košili a plátěných kalhotách.

„Slyšel jsi mě?“

Přezíravě se na ni podíval a chvíli vyčkával s odpovědí. Neměl ve zvyku dělit se s ní o všechno, co věděl. Usrkl první doušek a poválel ho na jazyku, aby spláchl veškerou hořkost tohoto večera. Ústa se mu rozbrněla kořeněnou chutí a hruď mu zalilo teplo. Napjaté struny v něm povolily, jako by někdo na houslích otočil všemi kolíčky.

„Jestli máš pocit, že nedělám svou práci dobře, najdi si na ni někoho jiného,“ opáčil jí.

Volány černé látky se zavlnily kolem jejích štíhlých nohou, když vykročila k němu. Do vzduchu se vznesla těžká vůně jejího parfému.

Na oblečení si nepotrpěla, ale voňavky milovala. Měla jich skoro tolik jako on alkoholu.

Nesedla si. Jen ho obezřetně pozorovala z výšky svého královského majestátu, prsty křečovitě sevřené kolem skleničky. Změnila téma: „Jak jsi pokročil s Dustinem?“

„Do pár dnů je tvůj,“ ujistil ji Rowan. Byl si jistý. Naprosto jistý. *Protože kdyby to zase nevyšlo…* „Budu potřebovat povoz s trochou síry a lahve na pálenku. A pár mužů, které budeš ochotná obětovat jako návnadu.“

„To není problém,“ přikývla.

„Chytím Dustina a pak mě konečně jmenuješ senátorem.“

„Ne,“ odpověděla prostě. „Potřebuji tě v první linii boje proti ardenům.“

„Budeš mít Dustina. Na jeho chabých schopnostech visí poslední zbytky jejich daru. Jakmile zemře, ten zbytek už pochytáme jako nic.“

„Ale já ho nechci zabít,“ usmála se Amelia sladce a její tvář ožila, jako když seschlá můra zatřepotá křídly. „Alespoň ne hned.“

„To je hloupost, Amelie,“ povzdychl si. „Čím rychleji bude po něm, tím méně času budou mít na mobilizaci. Jestli ho jen zajmeš, bude z vězení dál dávat rozkazy. Může je ovládat jen silou mysli, to přece víš. Jestli chceš porazit ardeny, Dustin musí *hned* zemřít a my musíme *hned* zakročit proti tomu zbytku. Věř mi.“

Viděl, že se nad tím Amelia alespoň zamyslela. „Uvidíme,“ řekla nakonec.

„Jakmile Dustin zemře, padne ochrana kolem Mireleve,“ pokračoval Rowan v úvaze. „Armáda tam může vjet a všechny ardeny povraždit. A když budou všichni ardenové mrtví, Komisi pro likvidaci ardenů už nebudeš potřebovat.“

Vyskočil, aby si nalil další skleničku, pak si k pohovce raději vzal celou lahev. Sedl si zpátky do měkkých polštářů a cítil, jak se pod ním kovová pera prohnula, aby mu udělala pohodlí. Hlavu zvrátil dozadu, ale pak si to rozmyslel a narovnal se. Ne že by Amelia pod rozevlátými šaty, které by na jakékoli jiné ženě až příliš pobízely jeho mužskou představivost, schovávala zbraň, ale přece jen se mu některé lekce jeho otce vepsaly natrvalo do kůže. Vždycky si chraň krk.

„Nemůžeš být senátorem, dokud je v senátu tvůj otec.“ Její hlas zněl v tom okamžiku něžně a mateřsky. „Rowe,“ povzdychla si. „Buď rozumný. Většina senátorů stojí za tvým otcem, nemůžu jít proti němu.“

„Můžeš, ale nechceš. Protože jsi slabá,“ podíval se jí zpříma do očí. „Jsi nerozhodná, všechno necháváš na mém otci a na Peronovi. Nebude to trvat dlouho a vymstí se ti to.“

Čekal, že ho královna vyplísní jako vždycky, když se odvážil kritizovat senátory, ale teď se jí jen cosi zalesklo v očích. Byla to krásná žena. Krásná a jen o dvanáct let starší… Občas nechybělo mnoho, aby Rowana napadla mnohem přímější cesta na trůn než se usilovně škrabat na senátorské místo, aby na trůn alespoň dohlédl. Ale když takhle promluvila, vztahy mezi nimi se zase narovnaly, všechno zase zapadlo na svoje místo. Byla mnohem víc jeho matkou. Když ho ve vzácných chvílích objala, bylo to čisté a nevinné, možná jediná čistá a nevinná věc široko daleko.

Rowan si nalil třetí skleničku. Přece jen si položil hlavu, temeno zapřel do měkkého opěradla z hebkého sametu a zavřel oči.

„Vážně jsi v pořádku?“ zazněl ode dveří mužský hlas. To přišel Andrew. Poklonil se královně, pak ze sebe shodil zakrvácenou uniformu a přisedl si k Rowanovi. Volnou ruku mu položil na rameno a palcem mu začal masírovat krk. Rowan ho setřásl. Jen ho to znervózňovalo.

„Je to vyřízené?“ zeptal se Rowan na své vězně.

„Ještě spí. Převzal to Polton, já už musím domů.“

Rowan nespokojeně přikývl. Formálně byl Andrewovi nadřízený a obvykle tohle uspořádání dodržovali, ale byly i chvíle, kdy Rowan prostě jen potřeboval přítele, který by po práci hned nespěchal za svým vlastním životem, který by tu chvíli poseděl, vyslechl jeho obavy a rozptýlil je, který by ho ujistil, že jeho rozhodnutí zabít je bylo správné a že nic jiného se dělat nedalo.

„Měli byste se jít vyspat,“ usoudila Amelia. „Ráno mi přijdeš podrobně vylíčit, jak hodláš zajmout Dustina.“

„Jistě,“ vydechl Rowan.

„Dobrou noc,“ popřála jim královna a odkráčela do noci. Zůstala po ní jen slábnoucí vůně jasmínu.

„Má pravdu. Běž se vyspat,“ doporučil mu Andrew a také vstal k odchodu. Zastavil se u zrcadla, aby si uhladil košili a přečesal vlasy, což dělal běžně asi stokrát za den. Rowan se ještě stihl zamyslet nad tím, jak malicherné je myslet na dokonalost účesu, když se jen před malou chvílí chystal připravit o život tři nevinné lidi.

Nevinné… To slovo mu chvíli viselo v mysli jako vykřičník, který se ho snaží na něco upozornit, ale on ho rychle zahnal. Nebyli nevinní. Přidat se k ardenům bylo už víc než půl století protizákonné. Když byli ardenové svrženi z naydialského trůnu, měli nařízeno stáhnout se do Mireleve a tam vymřít. Protože nikdo, *nikdo* by neměl mít nadpřirozené schopnosti.

2. V zájmu rodu

Kontinent

stejný den, jen tři tisíce kilometrů jižněji od rovníku

Pětiletý chlapec seděl na grošované klisně, rukama pevně svíral madla speciálního sedla, jazyk vystrčený, jak se pekelně soustředil. Loran vedla koně za otěže a Jack šel podél něj z druhé strany, připravený chlapce chytit, kdyby padal.

Po třetím kolečku mu Jack pomohl z koně dolů, vzal ho do náruče a odnesl rovnou do auta. Chlapec se usmíval od ucha k uchu. Ještě před třemi lety díky vrozené vadě ani neudržel hlavu v pozoru, a dneska jel poprvé sám na koni.

„Můžeš na sebe být hrdej," řekla mu Loran, když k ní vztáhl ruce, aby ho objala. „Zvládls to. Tak zas pozítří."

„Jste hodná," zajíkla se chlapcova matka, roztřesenýma rukama zalovila v přihrádce pod autorádiem a vtiskla Loran do dlaně růžovou bankovku.

„Už jste nám za lekci zaplatila," ujistila ji Loran.

„Tohle je ale přímo pro vás," trvala na svém šťastná matka.

„Ale ne. Jen si raději kupte něco pro radost," vrátila jí Loran nekompromisně peníze zpátky do přihrádky. „A ty si dneska řekni o dobrou večeři," mrkla ještě na chlapce. „Máš co slavit."

„Kéž by to takhle šlo vždycky," poznamenal Jack, když chlapec i jeho uslzená máma odjeli. Vzal Loran kolem ramen a oba ještě chvíli pozorovali prach, který se vířil na cestě za odjíždějícím autem. Pak se Jack vrátil ke kobylce, aby ji odsedlal a odměnil jablkem za její práci. Sedlo s námahou přehodil přes hrazení lemující jízdárnu. Otřel si pot z čela zbrázděného stářím a věčnými starostmi a chvíli se ovíval kloboukem. „Četl jsem tu novou metodiku pro hipoterapii, co vydalo ministerstvo," poznamenal zadýchaně.

„A?“

„Je to přesně to, co děláme, jen pár věcí je tam jinak. Něco můžeme převzít, s něčím ale nesouhlasím.“

„Taky si to přečtu. Nějak se s tím vypořádáme.“

„Ty by ses měla věnovat škole,“ zakroutil hlavou. „Nemáš příští týden první zkoušku?“

„Už to tak bude,“ přikývla Loran a pocítila záchvěv nervozity. První ročník medicíny. První zkouška. Netušila, co od toho čekat. Bylo nemožné naučit se všechno, co měli předepsané, takže neměla nejmenší ponětí, jestli už umí dost. Navíc ji mnohem víc bavilo skutečně něco dělat než se o tom jen učit. Jen za první rok na lékařské fakultě za sebou měla dvakrát víc hodin praxe než její spolužáci.

Nemocnice byla její druhý domov. Někdo mezi těmi hadičkami, vůní dezinfekce a povzdechy starých lidí viděl jen smutek a smrt, ale ona viděla víc. Fascinoval ji život sám o sobě, ten boj, který se tu odehrával na tolika úrovních a v tolika různých podobách. Boj umírajících se smrtí, boj lidského organismu s viry a bakteriemi, boj lidské mysli s vědomím konečnosti života. Celá nemocnice byla sterilně bílým bojištěm, na kterém občas vyhrávala obranyschopnost lidského těla, občas léky, občas patogeny. A často také vyhrávala lidská vůle, nemilosrdně postavená před cílovou pásku, kterou to všechno končilo a kterou se odcházelo ze života.

„Ty to zvládneš. Máš skvělou paměť a dáváš do toho srdce. Kdo jiný než ty by to měl zvládnout?“ snažil se ji povzbudit Jack.

„Ti, kdo celý dny sedí nad knížkama?“ pokusila se Loran o vtip. Vyzněl ale do prázdna, protože v tom okamžiku se ozvala Susan.

„Loran! Pojď se umýt a pomoct mi do kuchyně,“ volala ze dveří.

„Mám tu ještě práci!“

„Jen běž,“ pobídl ji Jack vlídně a dal se do mazání koňského sedla směsí avokádového oleje a včelího vosku. Byla to jeho vlastní směs a Loran už měla tu vůni nerozlučně spojenou s jejich farmou, s vůní koňských žíní, pilin a trávy, se sluncem a čerstvým vzduchem. Byl to jiný svět než nemocnice – přirozeně čistý a svobodný, s minimem dveří, přístrojů a bílé barvy. Jako byla Townshillská nemocnice prosycena smrtí, ranč Dobbsonových byl plný života.

Loran nechala Jacka na rozpáleném dvoře a odebrala se do domu. Osprchovala se, převlékla a naklusala do jejich staré kuchyně, kde už se ze všech kuchyňských dvířek loupal lak, na plynovém sporáku fungovaly spolehlivě už jen dvě ze čtyř plotýnek a i trouba byla poslední dobou nějak náladová. Problém u nich ale nebyl v penězích. Susan prostě jen nesnášela všechno nové a moderní. Na milost ještě nevzala ani varnou konvici. Jejich plynový sporák už se pomalu stával rekvizitou do muzea, ale Susan v tom všem byla tak nějak spokojená. Celý ranč, všechno, co s Jackem vybudovali a čím se obklopili, jim připomínalo starý život, který nechali v Naydialu.

Na ničem z toho ale nezáleželo, když se teď nad vším vznášela vůně horké čokolády, skořice, pražených ořechů a čerstvě namleté kávy. Susan stála u plotny, kde kouzlila hostinu na večerní sedánek, na nějž se na jejich ranč měli sjet všichni ardenové žijící v Lessingtonu a blízkém okolí. Zástěru už měla upatlanou od pěti druhů těsta a moučný poprašek měla i ve vlasech.

Vedle ní Marleen Ribellová s rozverným úsměvem z vařečky oždibovala syrové těsto. Musela přijet teprve před pár minutami. „Ahoj, Marleen," usmála se na ni Loran.

„Ahoj, zlato," objala ji Marleen, pak se odtáhla a s jakousi celoživotní samozřejmostí jí palcem obepsala na čele malý kroužek – symbol Svaté trojice.

„Přijela jsi dřív?" zeptala se Loran a pozorněji se na ni zadívala. Marleen vypadala unaveně a nemocně, i když se to snažila maskovat za zářivým úsměvem. Vrásky měla zase o stupeň hlubší a kůži o odstín světlejší než před pár dny. Dlouhé vlasy měla už spoustu let šedivé, jako by jí z hlavy až k pasu proudila řeka stříbra, i ty však jako by v posledních dnech ztratily i to málo barvy a lesku, co jim ještě zbývalo.

„Zase mi dneska nebylo dobře, tak mě poslali z práce domů," přiznala Marleen. I z jejích očí jako by se ztrácela barva, a aby to podtrhla, místo obvyklých šatů ve veselých barvách si na sebe dnes vzala jen volnou šedivou tuniku. Učila na střední škole a dneska vypadala jako návnada pro třídu žraloků. Loran se nedivila, že ji poslali domů. Po celém dni mezi puberťáky by z ní taky možná zbyly jen kosti.

„Možná je na čase přestat se spoléhat na zázračný ardenský dary a prostě zajít k doktorovi. Nekoušou," poznamenala Loran.

Marleen ale jen zakroutila hlavou. „Trochu jsem se doma prospala, takže teď jsem alespoň plně k dispozici Susan a jejímu kuchařskému géniu," mrkla na Loran a znovu ji objala. „Neboj se, broučku, všechno bude v pořádku," zašeptala jí do vlasů a políbila ji na spánek, jako to dělávala, když byla Loran malá.

Susan něco nesouhlasně zamručela, a když se Loran konečně odtáhla z Marleenina objetí, vrazila jí do rukou velkou mísu nakynutého těsta, aby z něj začala kroutit skořicové šneky. Pak podala vymazaný plech, položila ho před Loran a na připravené šneky začala klást piniové oříšky. Marleen si vzala sklenici s rozšlehaným žloutkem a začala šneky potírat.

Skoro jako dcera a… dvě mámy.

„Na zkoušku umíš všechno? Co třeba zápěstní kůstky?" pokusila se Susan prolomit ticho.

„Dneska jsem se rozhodla pracovat na svým duševním zdraví a dát si pauzu," odvětila Loran, ale na srdci ji zahřálo, že názvy všech osmi zápěstních kůstek se jí bezpečně vybavily. *Os scaphoideum*, *lunatum*, *triquetrum* i všechny další. Měla pocit, že už si to vážně zaslouží, jeden večer zábavy a oddychu. Ty předchozí byly naplněné změtí všech kostí a svalů, histologií, embryologií a dalšími logiemi, které během následujících dvou měsíců musí zvládnout odříkat na zkouškách.

„Dobře děláš," pochválila ji Marleen. „Život není jen o práci nebo o učení."

„Já jen nechci, aby promarnila možnosti, které se jí nabízejí," hájila se Susan.

„Myslím, žes vychovala tu nejzodpovědnější mladou dámu, jakou jsem kdy potkala," mrkla Marleen na Loran spiklenecky. „Nemáš se čeho bát, Susan."

Susan si povzdychla. „Vždyť já vím, holčičko," podívala se na Loran a pokusila se o smířlivý úsměv. Vypadalo to, jako by si násilím roztáhla koutky do stran. Ani ona už neměla jediný barevný vlas a nad sporákem se hrbila čím dál víc. Kdykoli si kostnatými prsty prohrábla vlasy, zůstal jí v dlani chomáček vlasů, které už nejspíš

nikdy nedorostou. Nebyla už nejmladší – Loran byla spíš jako její vnučka než dcera, přesto tohle všechno nemohlo být jen věkem. Zdálo se, že ardenové v posledních letech stárli rychleji, než by měli. Možná že jejich dar vyčerpal své síly a jejich těla doháněla všechny nemoci a strasti, které pod nadvládou daru promeškala.

„Měli bychom najmout další výpomoc," navrhla Loran, aby zamluvila tu trapnou situaci. Neměla ráda, když ty dvě spolu nesouhlasily, což se dělo téměř neustále, když byly v jedné místnosti. „Zkusím se po někom podívat. Jednu holku ze školy zaujalo, co děláme. Mohla bych jí to tu ukázat a třeba by mohla někdy zaskočit za Jacka."

„Nebo za tebe," dodala Susan. „Vážně by ses teď měla věnovat hlavně učení."

„Tak fajn, od pozítří už nevystrčím nos z domu, dokud nebudu mít hotový všechny zkoušky," slíbila Loran.

„Od pozítří? Co máš v plánu zítra?"

„Ráno jdeme s Lysterem a Miltonem na střelnici a odpoledne mám být v nemocnici. Slíbila jsem paní Hooverové, že budu s ní před operací, než ji uspí. Ale to je vážně poslední věc, co jsem slíbila. Pak už jen učení, přísahám," zvedla Loran dva prsty zalepené těstem.

„A dneska večer?" pozvedla Susan obočí.

„Mám něco domluvenýho s Derekem. V šest mě vyzvedne. Neboj, chápu, že potřebujete volnej kvartýr," ujistila ji Loran. „Ještě bych se náhodou zase dozvěděla něco důležitýho o svý rodině nebo tak něco," neodpustila si pichlavou poznámku.

Susan poslala plech šneků do trouby, pak se opřela zády o kuchyňskou linku a s přísným výrazem si založila ruce na prsou.

„Promiň, vím, že jsi v tom nevinně," omluvila se Loran.

Marleen cukaly koutky potlačovaným smíchem, ale zachovala dekorum a ani nehlesla. To Marleen a její manžel Harvy Ribelle byli těmi, kdo Loran před pár lety prozradili celou pravdu o jejích rodičích, kterou před ní Susan s Jackem úzkostlivě tajili. Susan jim dodnes zazlívala, že tím porušili přímý rozkaz Loranina otce, Marleen a Harvy zase zazlívali Susan, že to před ní tak dlouho tajila.

„Derek… To je ten *merros*?" ptala se Susan.

„Jo, to je on. Vadí ti to?"

„Ne, to víš, že ne.“

„Tak o co jde?“

Susan chvíli nejistě těkala očima po kuchyni, než ze sebe vypravila: „Rebeka Statemanová se bude vdávat.“

„Slyšela jsem. Už s kamarádkama vybírají šaty. Samozřejmě bílý, aby dodržela zdejší tradice, ale paní Statemanová už jí koupila po naydialsku červený a teď je nešťastná, že neuvidí svou jedinou dceru jít v červený k oltáři. Jak to ale souvisí se mnou?“

„Dalo to průchod jistým úvahám… o *tvé* budoucnosti.“

„Jak to myslíš?“

Susan se kousla do rtu a nejistě se podívala na Marleen. Marleen najednou přešel smích a vážně přikývla. Ty dvě spolu něco kuly a to nemohlo znamenat nic dobrého. Teď si pro změnu Loran přísně založila ruce na prsou a tázavým pohledem těkala od jedné ke druhé.

„Tak to vyklopte. Co se děje?“ pobídla je obě.

„Ty nejsi jako ostatní děti ardenů,“ prohlásila Susan po chvilce napjatého ticha. „Ti se můžou vdávat a ženit, jak chtějí. Většina z nich se nakonec odstěhuje, najdou si práci, budou mít své děti, a to všechno daleko od ardenů, od našich tradic a minulosti. Co se tebe týče… Však víš. Jsi dcera ardenského velitele. Tvůj život… nepatří jen tobě.“

„Takže když jde o ten váš dar a další věci, mám stát mimo a dělat, že se mě to netýká, nebo ještě líp, že vůbec o ničem nevím,“ zamračila se Loran, „ale když jde o *můj* život, mám se najednou tvářit, že mě ardenové a jejich názory zajímají? Ať mi dají pokoj a já dám pokoj jim.“

„Víš moc dobře, co pro ardeny znamená tvůj rodokmen, tvá *krev*,“ řekla Susan důrazně a pro jednou se na Loran zase podívala ne jako adoptivní matka, ale jako ardenka loajální ke svému lidu. „Proto ses od malička plížila na všechna naše setkání a tajně jsi někde v úkrytu louskala naše knihy, aby ses to dozvěděla, ne? Tak teď to víš. Náš dar koluje tvou krví, náš osud je naroubovaný na tvůj život.“

„Sue,“ skočila jí do toho Marleen. „Už toho nech. Tohle není názor všech ardenů,“ podívala se smířlivě na Loran. „Někteří si nemyslí, že bychom tě měli nutit nést břímě, které sis sama nevybrala.“

„A někteří věří, že pokud ji postavíme před realitu, udělá správné rozhodnutí," oponovala jí Susan.

„Před jakou realitu?" zeptala se Loran.

„Máme od tvého otce rozkazy."

„Jako třeba neříct mi nic o mém původu, o ardenském daru, nenaučit mě ardensky…?"

„V tom všem jsem selhala," přiznala Susan nešťastně. „A někteří si myslí, že to je příčina toho, proč my všichni… umíráme. Stárneme čím dál rychleji navzdory tomu, že ardenský dar by nám měl propůjčovat dlouhověkost a dobré zdraví."

„A co s tím podle nich mám dělat já?" zeptala se Loran zvědavě. Byla opravdu zvědavá. Susan snad poprvé v životě šla přímo k věci a mluvila s ní o ardenských tajemstvích bez vytáček.

„Vdát se za jednoho z nás," odpověděla Susan.

Loran na chvíli ztratila hlas. „Co prosím?" vyhrkla, když ho konečně našla. „A koho navrhují? Všem ardenům je nejmíň dvakrát tolik co mně."

„Nemusí to být arden. Jde o to, aby k nám byl loajální."

„Jinými slovy nechcete, abych si našla někoho, kdo mě od vás odtáhne pryč."

„Přesně tak," přiznala Susan bez okolků.

„A předpokládám, že už víte, kdo by to měl být. Tak koho navrhujete?" pobídla ji Loran. Měla dojem, že naštvanější už stejně být nemůže. Hlavou jí bezděčně vířily tváře mladých ardenů i všech, kdo by nejspíš přicházeli v úvahu. Odpověď jí ale nakonec stejně vyrazila dech.

„Shodli se na Eliotovi."

„Než mě začneš nenávidět," dodala Marleen rychle, „chci, abys věděla, že to sice byl můj nápad a já i Harvy bychom byli nesmírně poctěni, kdyby sis vzala našeho syna, ale ani jeden z nás by nechtěl, aby to nebyla tvá dobrovolná volba. Tvůj otec tě sice svěřil do péče Susan a Jackovi, ale jsi jako naše dcera a –"

„A Eliot je jako můj bratr," skočila jí do řeči Loran. Eliot ji opravdu nenapadl jako jedna z možností. Ale proč vlastně? *Kdokoli jiný, jen ne Eliot*, šlo jí hlavou a všechno se v ní sevřelo.

„Vyrostli jste spolu," přikývla Marleen a opatrně se usmála. „Bývali jste dobří přátelé. Jeden bez druhého jste neudělali ani krok a všechny lumpárny, kterými jste nás potrápili, jste vždycky vymysleli společně."

„*Bývali* jsme přátelé," zdůraznila Loran. „Už nějakou dobu si Eliot žije svůj vlastní život. Nemá teď náhodou holku? Kolikátou? Už asi tak dvacátou jen za tenhle rok? Nekouří jednu cigaretu za druhou? A kdy naposledy byl na modlitbě?"

„Eliot je ardenům věrný. Na mladických prohřešcích nezáleží," utnula ji Susan.

„Řekni mi, že o tomhle nápadu nemá Eliot ani páru," podívala se na ni Loran prosebně a s nevolí si uvědomovala, jak rychle se jí rozbušilo srdce.

Po úsměvu v Marleenině tváři už nebyla ani stopa, nahradil ho omluvný výraz. „Eliot už souhlasil," přiznala nakonec.

„Už o tom nemluvme," utnula to rázně Susan a nedala už Loran šanci k dalšímu protestu. „Chci jen jediné – aby sis to promyslela. Ardenové už o tom mluví, budou chtít, aby ses k tomu nějak postavila."

V té chvíli se na terase objevil Jack a velkými prosklenými dveřmi vešel dovnitř. S ním se do kuchyně dostala vůně trávy, ale také nezaměnitelný koňský odér. Nasál všechny vůně z kuchyně a labužnicky si pohladil břicho. „Ještě že mám doma ty nejšikovnější kuchařinky," usmál se spokojeně a nehledě na špínu a prach, kterými měl obalené kalhoty i košili, se přitiskl ke své ženě a vlepil jí na tvář krátký polibek.

„Nemáš náhodou rande?" podíval se pak na Loran a nejspíš vůbec nezaregistroval vážnou atmosféru, která v místnosti panovala. „Neměla by ses jít chystat? Naparádit se, vzít si něco šik, nebo jak tomu vy mladí říkáte?"

„Tys nehlasoval pro Eliota?"

Jackovi chvíli trvalo, než mu došlo, na co Loran naráží. „Tys jí to řekla?" otočil se na Susan vyčítavě.

„Stejně se o tom bude mluvit," hájila se Susan.

„Je to nesmysl, zlato," mrkl Jack na Loran. „Eliot je jen frajírek, tomu bych tě nedal, ani kdyby to byla poslední možnost, jak zachránit ardeny. Promiň, Mar, ale je to tak," podíval se omluvně na Marleen.

Loran se na něho vděčně usmála, vyhnula se Marleenině nešťastnému pohledu a vydala se na pomalou pouť do svého pokoje v podkroví, vděčná že ty dvě bude mít na chvíli z krku.

Chvíli byla v pokušení vzít si na sebe to nejhorší, co měla v šatníku, jen z potřeby jakési rebelie, ale nakonec to vzdala a prostě si natáhla džíny a tričko s vtipnou hláškou ze svého oblíbeného seriálu.

Rande. To sotva.

Vzpomněla si na Eliota a žaludek jí udělal nepříjemný akrobatický kousek.

Frajírek. Vždyť měl Jack naprostou pravdu. Byl to jen frajírek. Možná hezký, chytrý, vtipný, bohatý, ale pořád jen frajírek, co střídá holky častěji než košile. Nejlepší v ročníku, oblíbený, se svaly vypracovanými z fitka. *Jen frajírek.*

Zeptali se ho dřív než jí.

A on souhlasil.

Nikdy si nepřipadala tak zneužitá a podvedená.

Přesto se na ardeny nedokázala zlobit. Domluvené sňatky mezi nimi nebyly ničím zvláštním. Marleen a Harvyho dal Dustin Elnnest dohromady dokonce i proti jejich vůli jen proto, že často jezdívali společně na jednání do Tyrhenu a jako manželé působili důvěryhodněji. Bez jediného slova se oba podrobili jeho přání, protože přesně to všichni ardenové slibovali – naprostou poslušnost veliteli. Susan a Jack, ti se sice skutečně milovali, ale vzali se až tady na Kontinentu, a to jen proto, aby se jim lépe falšovaly dokumenty k osvojení Loran.

Manželství a rodina – to pro ně byla skoro prázdná slova. Lásku, úctu a věrnost přísahali především svému veliteli. Majetek měli ardenové společný a děti vychovávali společně, ať už je měl kdokoli s kýmkoli, a nebylo výjimečné, že i děti si dělali na objednávku svého velitele – prostě je měli, nebo neměli tak, jak to zrovna vyhovovalo a posloužilo celému řádu.

A byl tu ještě jeden důvod, proč Loran ke všem těm jejich výstřednostem přistupovala shovívavě. Chápala, jak byli zoufalí. Většina z nich se přidala k řádu v dobách jeho rozkvětu, kdy ještě věřili, že Naydial zase dobudou zpátky a s ním i svoji někdejší moc. Když velení nad ardeny převzal Dustin Elnnest, chvíli se zdálo, že svým vlivem na princeznu Ditu Kreinovou zvládne vyjednat příměří. Pár let žili ardenové v naději, že až se Dita stane královnou a Dustin jejím manželem, společně vrátí Naydial do rukou ardenům.

Jenže Dita na trůnu vydržela jen pár týdnů. Její mladší sestra Amelia našla v senátu potřebnou oporu pro své protiardenské názory a s jeho požehnáním se prohlásila za královnu. Dita ze strachu utekla z Tyrhenu a ukryla se v ardenském městě Mireleve, kde ji Amelia dostihla, zavraždila a s ní vyhladila téměř celé město.

Ta hrstka ardenů, které se tehdy podařilo utéct na lodích, teď živořila na Kontinentu a zdálo se, že jejich dny jsou sečteny. Děti ardenů, které vyrostly tady na Kontinentu, nikdy nemohly pochopit svět svých rodičů, ve kterém nevyrostly a který jim připadal tak vzdálený. Začínali nové životy. Mnozí z nich se už dávno odstěhovali do jiných měst, založili své vlastní rodiny, vlastní podniky, vlastní kariéry.

A přesně to Loran udělat nemohla. K Naydialu ji poutalo něco, co nemohla jen tak odstřihnout. Její otec tam pořád někde žil, velitel ardenů svým lidem milovaný a opěvovaný, nepřáteli proklínaný a opovrhovaný.

Když z Marleen a Harvyho konečně vymámila celou pravdu o svých rodičích, Jack, který kromě koní miloval také malování, jí nakreslil jejich podobizny. Černočerné kudrnaté vlasy měla Loran po otci. Její modrozelené oči zato měly kousek od obou jejích rodičů – zelenou po ardenském veliteli Dustinu Elnnestovi a modrou po bývalé naydialské královně Ditě Kreinové.